

GENEVIEVE
COGMAN

NEVIDITELNÁ
KNIHOVNA

KNIHA
PRVNÍ

Genevieve Cogman

NEVIDITELNÁ KNIHOVNA

© Genevieve Cogman, 2015

“First published by Pan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited”

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-281-6 (pdf)

Genevieve Cogman

NEVIDITELNÁ
KNIHOVNA

KAPITOLA JEDNA

Irene plynulými, pečlivými tahy přejížděla mopem po kamenné podlaze a líně obdivovala, jak se mokré dlaždice lesknou ve světle luceren. Její záda protestovala, ale to bylo po celovečerním úklidu zcela běžné. Ten úklid byl zajisté nezbytný. Žáci Soukromé akademie pro chlapce prince Mordreda dokázali na podlahu dostat právě tolik bláta a svinstva jako jakýkoli jiný teenager. Čisté, uvnitř probíhající studium temných umění, vojenské historie a alchymie nebránilo špinavým venkovním lekcím bojové strategie, duelů, zabíjení v otevřeném terénu a ragby.

Hodiny ve studovně odbily čtvrt. To pro ni znamenalo pětáctyřicet minut do půlnočních vzývání a žalmů. Z týdnů zkušeností – a, ve vší upřímnosti, svých vlastních vzpomínek na internátní školu – věděla, že chlapci nevstanou ani o chvíli dříve, než to bude nutné. To znamenalo, že většina se jich vyhrabe z postele v jedenáct čtyřicet pět, načež s ledabyly navlečeným oblečením a stěží učesanými vlasy zamíří do kapele. Takže měla třicet minut, než se kdokoli z nich vůbec pohne.

Třicet minut na to, aby ukradla knihu a utekla.

Zapřela mop v kbelíku, napřímila se a chvíli si klouby masírovala spodní část zad. Někdy Knihovnickova práce v utajení zahrnovala vydávání se za bohatou celebrity a zmiňovaný Knihovník dostal příležitost bydlet v drahých hotelích a na venkovských panstvích. Mezitím nosil patřičně luxusní šaty a jedl jídla z *haute cuisine*, pravděpodobně z talířů se zlatým lemem. Jindy bylo nutné strávit měsíce budováním totožnosti těžce pracující služebné, spát v podkroví, nosit prosté šedé vlněné šaty a jíst

stejně jídlo jako chlapci. Mohla jen doufat, že její další úkol nebude zahrnovat snídaně sestávající věčně jen z ovesné kaše.

Za druhými dveřmi chodby byl Irene cíl: trofejní místnost koleje. Byla plná stříbrných pohárů, do jednoho různě rytých ve stylu *Turquinovy koleje*, stejně jako cenných uměleckých děl a zdobných manuskriptů.

Jeden z těchto manuskriptů byl jejím cílem.

Irene byla Knihovnou vyslána do tohoto alternativního světa, aby získala *Půlnoční rekviem*, první publikovanou knihu slavného nekromanta Balana Pestifera. Ta byla dle všech dostupných informací fascinujícím, vysoce poučným a jen málo čteným dílem. Irene strávila měsíc hledáním její kopie – protože Knihovna ve skutečnosti nevyžadovala *původní* verzi textu, jen přesnou. Naneštěstí nejenže nedokázala žádnou kopii vypátrat, ale její vyptávání se vzbudilo zájem dalších lidí (nekromantů, bibliofilů a ghúlů). Musela zahodit svou krycí identitu a dát se na útěk dřív, než ji doženou.

Bylo to čiré štěstí (nebo, jak o tom ráda uvažovala, jemně vybroušený instinkt), co způsobilo, že si všimla nahodilé poznámky v pár dopisech o „milých vzpomínkách sira Pestifera na svou starou školu“, a co víc, „jeho darech škole“. Jistě, v době, kdy Pestifer toto rané dílo *napsal*, byl ještě stále mladý a neznámý. Nebylo za hranicí nemožnosti, že by ve své zoufalé touze po pozornosti nebo jednoduše kvůli přání chvástat se, škole věnoval kopii svého díla. (A ona vyčerpala všechna svá další vodítka. Za zkoušku to stálo.)

Irene strávila několik týdnů budováním nové identity mladé ženy kolem pětadvaceti let, s nuzným, ale poctivým původem, vhodné pro špinavou práci v domácnosti, a pak si našla místo uklízečky. V hlavní školní knihovně žádná kopie *Půlnočních rekviem* nebyla a Irene se v zoufalství uchýlila k tomu, že zkontrolovala nekromantovu původní školní kolej. Navzdory všem očekáváním měla štěstí.

Opustila své úklidové náčiní a otevřela okno na konci chodby. Vitrážové okno se pod její rukou pohnulo lehce: již dříve si dala záležet na tom, aby ho naolejovala. S předzvěstí přicházejícího

deště dovnitř vnikl chladný vánek. Tahle falešná stopa snad nebude potřeba, ale jedno z hesel Knihovny bylo vypůjčeno přímo od velkého vojenského myslitele Clausewitze: žádná strategie nikdy nepřezila kontakt s nepřítelem. Neboli, lidověji řečeno, věci se pokazí. Buď připraven.

Rychle odklusala chodbou zpět k trofejní místnosti a otevřela dveře. Světlo z chodby se odrazilo od stříbrných pohárů a skleněných vitrín. Aniž by se obtěžovala zapálit hlavní lucernu v místnosti, přešla k druhé skříni zprava. Ještě pořád cítila leštěnku, kterou na dřevo použila před dvěma dny. Otevřela dveře, vyňala hromádku knížek zastrčenou vzadu a vytáhla otlučený svazek vázaný v temně fialové kůži.

(Když Pestifer poslal tu knihu škole, užíral se a přecházel sem a tam místností, doufaje, že se mu od učitelů dostane nějakého uznání, že budou chválit jeho výzkum, přát mu do budoucna úspěchy? Nebo mu poslali stručný formální dopis, že ji obdrželi – a pak jeho dílo hodili na kupičku dalších vlastním nákladem ješitně vydaných knih zaslaných bývalými žáky a úplně na něj zapomněli?)

Naštěstí to byl docela malý svazek. Zastrčila si ho do skryté kapsy, vrátila ostatní knihy, aby po sobě zakryla stopy, a pak zaváhala. Tohle byla koneckonců škola, kde se vyučuje magie. A jako Knihovnick měla Irene jednu velkou výhodu, kterou neměl nikdo jiný – nekromanti, Fae, draci, obyčejní lidé, nikdo. Nazývala se *Jazyk*. Jen Knihovníci ho dokázali přečíst. Jen Knihovníci ho dovedli používat. Mohl ovlivnit určité aspekty reality. Byl nesmírně užitečný, i když slovní zásoba vyžadovala neustálé revize. Naneštěstí nefungoval na čistou magii. Pokud školní profesori nastražili nějaký druh poplašného kouzla, které mělo zabránit ukradení pohárů, a pokud fungovalo na *všechno*, co se z místnosti odnášelo, mohlo by ji čekat nepříjemné překvapení. A bylo by odporně trapné, kdyby jí šel po krku dav teenagerů.

Irene se vnitřně otřepala. Na tohle se připravila. Nemělo význam se déle zdržovat a postávání a znovupromyšlení možností by způsobilo jen to, že by jí začal docházet čas.

Překročila práh.

Ticho prořízl náhlý, pronikavý zvuk. Kamenný oblouk nade dveřmi se roztrhl a z kamene se zformovaly rty, které vykřikly: „Zloděj! Zloděj!“

Irene se neobtěžovala zastavit a proklínat osud. Lidé tu budou během pár vteřin. S hlasitým výkřikem se vrhla na svůj mop a kbelík a schválně se rozplácla do nevyhnutelně vzniklé kaluže špinavé vody. Také se stihla o stranu kbelíku uhodit do holeně, což jí do očí vehnalo upřímné slzy.

Jako první se tam dostala dvojice starších chlapců, kteří se přihnali zpoza rohu v nočních košilích a bačkorách. Byli až příliš vzhůru na to, aby se zrovna probudili, takže se pravděpodobně před chvílí zabývali tím či oním zakázaným koníčkem.

„Kde je ten zloděj?“ vykřikl tmavovlasý.

„Tamhle je!“ prohlásil blondák a prstem ukázal na Irene.

„Nebud' blbej, to je jedna z posluhovaček,“ řekl tmavovlasý, čímž předvedl výhodu kradení knih v převlečení za služebnou.

„Ty! Služko! Kde je ten zloděj?“

Irene třesoucím se prstem ukázala směrem k otevřenému oknu. To si vybralo právě ten moment, aby se ve zvedajícím se větru příhodně zhouplo. „On – on mě srazil k zemi –“

„Co je to tu?“ Jeden z profesorů dorazil na místo. Úplně oblečený a se závojem tabákového kouře, který se za ním táhl, si proklestil cestu srocujícím se davem mladších chlapců za pomoci několika lusknutí prsty. „Spustil ten alarm některý z vás chlapců?“

„Ne, pane!“ řekl rychle ten blondatý starší chlapec. „Dorazili jsme sem, když zrovna utíkal. Vylezl ven oknem! Můžeme ho pronásledovat?“

Učitelův pohled se přesunul k Irene. „Vy, ženská!“

Irene se rychle vyškrábala na nohy, umělecky se opřela o mop a odhrnula si z obličejce zbloudilý pramen vlasů. (Těšila se, až z tohotohle místa vypadne a bude si moct dávat horkou sprchu a stahovat si vlasy do pořádného drdolu.) „Ano, pane?“ popotáhla. Kniha v kapse sukně jí tlačila na nohu.

„Co jste viděla?“ vyptával se.

„Ach, pane,“ začala Irene a nechala svůj spodní ret, aby se odpovídajícím způsobem chvěl. „Jen jsem vytírala chodbu, a když

jsem přišla ke dveřím tady trofejní místnosti,“ poukázala na ni zbytečně, „uvnitř bylo světlo. Tak jsem myslela, že možná některý z mladých gentlemanů studuje... a zaklepała jsem na dveře, abych se zeptala, jestli můžu vejít a vyčistit. Ale nikdo neodpověděl, pane. Tak jsem začala otvírat dveře a pak do nich najednou někdo zevnitř strčil, až se otevřely a porazily mě, zrovna když utíkal z místnosti.“

Publikum složené z chlapců ve věkovém rozmezí od jedenácti do sedmnácti let viselo na každém jejím slově. Několik těch mladších bojovně pozvedlo bradu, zjevně si představovali, že oni sami by byli na takovou událost připraveni. Nepochybně by toho vetřelce hned na místě praštili, až by upadl do bezvědomí.

„Byl to velmi vysoký muž,“ řekla ochotně Irene. „A byl celý v černém, ale měl něco omotaného kolem obličeje, takže jsem ho pořádně neviděla. A měl něco v podpaží, celé obalené plátnem. A pak se spustil alarm a já zavolala o pomoc, ale on se rozeběhl chodbou a utekl oknem.“ Ukázala na zjevně otevřené okno, očividnou – možná příliš očividnou? – únikovou cestu pro jakéhokoli hypotetického zloděje. „A pak přišli tito mladí gentlemani, zrovna když utekl.“ Kývla směrem k prvním příchozím, kteří se tvářili samolibě.

Mistr kývl. Zamyšleně si promnul bradu. „Jenkinsi! Palmwaite! Vezměte si na starost kolej, a ať všichni pokračují v přípravách na bohoslužbu. Saltere, Bryci, pojdte, prohlédnete se mnou místnost. Musíme zjistit, co vzal.“

Ozvaly se tlumené protesty ze strany hemžícího se davu chlapců, kteří zjevně chtěli proskočit oknem a pronásledovat zloděje – nebo možná sejít dolů do přízemí a pak pronásledovat zloděje, bez proskakování oknem ve druhém patře. Ale nikdo to ve skutečnosti nezkusil.

Irene v duchu zaklela. Snaha o velký hon na neexistujícího vetřelce by v celé záležitosti vyvolala příjemné zmatky.

„Vy,“ řekl mistr a otočil se k Irene. „Jděte dolů do kuchyně a dejte si trochu čaje, děvče. Musel to pro vás být nepříjemný zážitek.“ Byl to záblesk upřímné starosti v jeho očích? Nebo to bylo něco podezřívavějšího? Udělala, co mohla, aby zanechala

falešnou stopu, ale pořád tu byl fakt, že *byla* jedinou osobou poblíž a něco bylo právě ukradeno. Většina zdejších mistrů služebné ignorovala, ale tohle by mohla být ta jedna nešťastná výjimka z pravidla. „Buďte připravená pro případ, že bychom vás potřebovali důkladněji vyslechnout.“

„Samozřejmě, pane,“ řekla Irene a vysekla malé pukrlátko. Zvedla mop a kbelík, protlačila se zástupem chlapců a mířila ke schodišti, přičemž si dala záležet na tom, aby nešla podezřele rychle.

Potřebovala dvě minuty, aby se dostala do kuchyně a odložila mop a kbelík. Další minutu na to, aby se dostala z koleje. Dalších pět minut – tři minuty, kdyby běžela – aby se dostala do školní knihovny. To v klidu stihne.

V kuchyni už byl čilý ruch, když tam dorazila, jak služebné připravovaly kotle ovesné kaše na jídlo po bohoslužbě. Hospodyně, komorník a kuchařka hráli karty a nikdo se neobtěžoval zjišťovat víc o alarmu shora.

„Něco se děje, Meredith?“ vyzvíдалa hospodyně, jakmile Irene vstoupila.

„Jen mladí gentlemani se chovají jako obvykle, madam,“ odpověděla Irene. „Myslím, že si z nich některá z ostatních kolejí vystřelila. S vaším dovolením, můžu jít do umývárny a dát se do pořádku?“ Ukázala na skvrny od špinavé vody na mytí na svých předpisových šedých šatech a zástěře.

„Ať ti to moc dlouho netrvá,“ řekla hospodyně. „Musíš vytřít ložnice, zatímco budou mladí gentlemani v kapli.“

Irene pokorně přikývla a opustila kuchyň. Shora stále nepřicházel žádný poplach. Dobře. Tiše otevřela dveře koleje a vyšla ven.

Budovy kolejí stály v řadě podél hlavní cesty, přičemž na středovém nádvoří byla umístěna kaple, aula a – což bylo pro její záměry nejdůležitější – školní knihovna. Turquinova kolej byla v pořadí druhá, což znamenalo, že musela projít jen kolem jedné budovy, pokud možno bez toho, aby na sebe přitáhla pozornost. Neutíkat. Ještě nesmí utíkat. Kdyby ji kdokoli viděl utíkat, jen by to vyvolalo podezření. Musela prostě jít, hezky klidně, jako by jednoduše byla na pochůzce.

Zvládla celých deset yardů.

V Turquinově koleji se za ní prudce otevřelo okno a mistr, který s ní předtím mluvil, se vyklonil ven. Ukázal na ni. „Zlodějka! Zlodějka!“

Irene si nadzvedla sukně a utíkala. Štěrka jí skřípal pod nohama a na tvář jí dopadly první kapky deště. Doběhla na úroveň další koleje, Bruceovy, a na okamžik zvažovala, že zahodí svůj připravený plán útěku a prostě vběhne dovnitř, aby zahladila stopu a zpomalila pronásledování. Ale zdravý rozum poukázal na to, že to by nefungovalo na víc než pár minut.

Hvízdavý jekot za ní ji varoval právě včas. Vrhla se k zemi a překulila se ve chvíli, kdy se dolů snesl chrlič, kamenné drápy vytasené a sápadající se po ní. Minul a jen stěží svůj let vyrovnal. Jeho těžká křídla protínala vzduch, když s obtížemi nabíral výšku. Ze střechy Turquinovy koleje slétl další a kroužil, aby našel vhodný úhel pro útok.

Tohle byl jeden z těch okamžiků, přemítala hořce Irene, kdy by bylo úžasné být nekromantem nebo kouzelníkem nebo někým, kdo dokáže manipulovat s magickými silami světa a *sestřelit z oblohy otravné chrliče*. Dělala, co mohla, aby se vyhnula pozornosti, zachovala svoje krytí, neohrozila ty malé fracky, co nechávali bláto všude po podlaze a neobtěžovali se pověsit si pláště. A co z toho měla? Hejno útočných chrličů – dobře, zatím to byly jen dva chrliče, ale stejně – a během pár minut nejspíš i hromadný útok žáků a mistrů. Tolik k tomu, kam dojdete s poctivostí.

Rychle si v duchu prošla, co ví o chrličích. Na střeše každé kolejní budovy byl jeden. Byly dokonce uvedeny v prospektu internátní školy jako záruka bezpečnosti studentů – VŠICHNI ÚNOSCI BUDOU ROZTRHÁNI NA KRVAVÉ CÁRY NAŠIMI PROFESIONÁLNĚ UDRŽOVANÝMI HISTORICKÝMI ARTEFAKTY! Ačkoli poté, co tu několik měsíců pracovala, si myslela, že žáci samotní byli pro možné únosce mnohem více, až smrtelně nebezpeční.

Z té lepší stránky (člověk vždycky musí najít nějakou lepší stránku), chrliče byly extrémně působivé, ale ve skutečnosti ne

tak *efektivní* na malé ploše. Z té horší stránky, utíkat přímo vpřed, aby unikla, by z ní udělalo krásný pohyblivý cíl. Ale zpátky k pozitivům, chrliče byly vyrobeny z granitu, jak bylo láskyplně popsáno v prospektu, na rozdíl od čehokoli jiného v doslechu.

Tohle bude vyžadovat pečlivé načasování. Naštěstí nejsou chrliče zrovna inteligentní, takže se budou soustředit na to, aby ji chytily, ne na to, aby si říkaly, proč tak příhodně stojí na místě.

Zhluboka se nadechla.

První chrlič dosáhl vhodné výšky, aby se mohl vrhnout dolů. Široce se rozléhajícím jakotem zavolal na druhého chrliče, a pak se směrem k ní začaly snášet oba a jejich do oblouku široce roztažená křídla se temně rýsovala proti obloze.

Irene zaječela, jak nejhlasitěji mohla: „**Granite, staň se kamenem a nehybně lež!**“

Jazyk vždycky fungoval dobře, když nařizoval věcem být tím, čím byly přirozeně, nebo dělat to, co přirozeně dělat chtěly. Kámen *chtěl* být nehybným a pevným. Její příkaz jen posílil přirozený řád věcí. Byl tudíž dokonalým protijedem na nepřirozenou magii, která kamenným chrličům umožňovala létat.

Chrliče ztuhly uprostřed pohybu, jejich křídla zamrzla na místě a o kus ji minuly. Jeden dopadl přímo na zem, kde si pro sebe vytvořil kráter, zatímco ten druhý klesal spíše pod jistým úhlem. Vyrýl širokou brázdou podél úhledně vyhlazeného šterkového chodníku, než narazil do jednoho z majestátních limetkových stromů, lemujících cestu. Zasypalo ho listí.

Nebyl čas na to, aby Irene na chvíli samolibě zastavila, takže utíkala.

Pak přišlo to vytí. Byli to buď pekelní psi, nebo teenageři a ona měla podezření na to první. Ti byli v prospektu také. Ten prospekt byl velmi nápomocný, co se týče bezpečnostních opatření školy. Kdyby se sem někdy musela vrátit, možná by mohla nabídnout své služby jako poradce pro bezpečnost. Pod pseudonymem, samozřejmě.

Náhlý záblesk rudého světla promítl na cestu před ní její stín a potvrdil teorii o pekelných psech. Dobře. Na pekelné psy měla plán. Mohla mít plán na *organizovanou* magii, i když ji sama ne-

mohla provozovat. Musela jen zůstat klidná a chladná a rozvážná *a dostat se k požárnímu hydrantu před sebou, než ji doženou.*

Mezi své moderní vymoženosti škola počítala tekoucí vodu a protipožární opatření. Což znamenalo požární hydranty, rozmístěné podél hlavní cesty. Ten, který ležel mezi ní a školní knihovnou, byl dvacet yardů daleko.

Deset yardů. Slyšela za sebou dusot tlap rozhazujících ve zběsilé rychlosti štěrky. Nepodívala se.

Pět yardů. Něco oddechovalo *přímo za ní.*

Vrhla se na hydrant, nijak působivý černý pahýl železa, sotva dvě stopy vysoký. Ale jak to udělala, vrazila jí do zad těžká rozpálená masa, srazila ji k zemi a přišpendlila ji k ní. Otočila hlavu právě tolik, aby spatřila, jak se nad ní hrbí obrovské, psu podobné stvoření. Nepálilo ji, ještě ne, ale jeho tělo bylo horké jako rozžhavená kamna. A ona věděla, že když bude chtít, může se rozpálit mnohem, *mnohem* více. Jeho oči byly jako kruté uhlíky v plamenné hlavě, a když to otevřelo tlamu a odhalilo rozeklané zuby, po zadní straně jejího krku stekla kapka žhavých slin. *No tak, zkus to, zdálo se, že to říká. Jen něco zkus. Dej mi záminku.*

„**Hydrante, vybuchni!**“ zaječela Irene.

Pekelný pes v líném varování šířeji pootevřel čelisti.

Hydrant explodoval zhruba ve výši kolen. Úlomky zkrouceného železa se s prvním intenzivním nápirem vody rozletěly do všech směrů. Irene byla rozpolcená mezi myšlenkou *Díky bohu, že jsem na zemi a Takhle to dopadá, když máte mizernou slovní zásobu a volbu slov.* Kus kovu proťal vzduch několik palců nad jejím nosem a téměř nenuceně vrazil do pekelného psa, který se s bolestným vytím odkutálel.

Irene okamžik trvalo, než vzala rozum do hrsti a vyškrábala se na nohy. Voda by měla pekelné psy zpomalit a na chvíli udusit jejich plameny, ale ona neměla žádné další záložní plány. A pořád se ještě musela dostat do školní knihovny. S mokřými šaty a naskrz promočenými botami nejdřív zavravorala, pak se rozeběhla.

Dveře knihovny byly vyrobeny z těžkého, nýtovaného dřeva, a když je trhnutím otevřela, zalilo ji teplé světlo luceren. *Což z tebe dělá cíl pro každého, kdo se kouká tvým směrem,* podotkl

její pud sebezáchovy. Vklópýtala do vestibulu a zabouchla těžké dveře, ale byl na nich jen jeden velký zámek, a žádný klíč. Ale samozřejmě, že ona žádný nepotřebovala.

Předklonila se a zamumlala v Jazyce: „**Zámku na dveřích knihovny, zamkni se.**“

Zvuk součástek pohybujících se do zamčené polohy byl velmi uspokojivý. Obzvláště když další zvuk, o několik vteřin později, byl těžký náraz pekelného psa na druhou stranu dveří.

„Co se to tam děje?“ zavolal z hloubi knihovny otrávený hlas.

Irene to místo už dřív prozkoumala, s alibi v podobě prachovky a voskové leštěnky. Přímo před ní byla zásoba literatury faktu, police plné knih o všem od astrologie až po zoroastrismus. A po pravé straně byla malá kancelář, kam se ukládaly knihy k opravě. Co bylo důležitější, kancelář měla *dveře*, které Irene mohla použít k tomu, aby se odsud dostala, a to bylo všechno, co potřebovala.

Ozval se za ní další úder. Hlavní dveře se pod náporem mírně zatřásly, ale vydržely.

Neobtěžovala se odpovídat tomu hlasu, který slyšela. Místo toho si z šatů oklepala šterk a přinutila se uklidnit. Atmosféra toho místa ji automaticky upokojila; bohaté světlo luceren, samotná *vůně* papíru a knih a fakt, že kamkoli se podívala, tam byly knihy, knihy, krásné knihy.

Další úder zvenčí dveří a zvuk zvýšených vzteklých hlasů. Dobrá, možná by se neměla *příliš* uvolňovat.

Stanula před zavřenými dveřmi kanceláře a zhluboka se nadechla.

„**Otevřete se do Knihovny,**“ řekla, dávajíc slovu *Knihovna* jeho plnou váhu v Jazyce, a ucítila, jak se tetování na jejích zádech pohybuje a kroutí, když se spojení navazuje. Přišel obvyklý prchavý okamžik uvědomění a tlaku, jako by něco velkého a nepředstavitelného listovalo stránkami její mysli. Vždycky to trvalo jen o ten malý okamžik déle, než bylo snesitelné, a pak se dveře pod její rukou zachvěly a otevřely se.

Náhlý hluk značil, že jejím pronásledovatelům se podařilo vstoupit. Na okamžik zalitovala, že neměla čas vzít žádné další

knihy, a rychle prošla. Když za ní zaklapla západka, znovu se z ní stala součást světa, který Irene nechala za sebou. Lhostejno, kolikrát teď otevřou dveře, vždy za nimi najdou kancelář, k níž původně patřily. Nikdy ji nebudou moci následovat sem.

Byla v Knihovně. Nejen tak nějaké knihovně, ale v TÉ Knihovně.

Po obou stranách se tyčily vysoké regály, příliš vysoké a plné knih, než aby viděla, co leží za nimi. Úzká mezera před ní byla stěží dostatečně široká na to, aby se skrz ni protáhla. Její boty za ní v prachu zanechávaly vlhké otisky a cestou k osvětlené oblasti v dálce překročila troje opuštěné poznámky. Jedinými zvuky bylo nejasné, jen napůl slyšitelné vrzání někde po její levici, nepravidelné a nejisté jako pomalé kývání dětské houpačky.

Přecpaný prostor se náhle otevřel do širší, dřevem obložené místnosti s dřevěnou podlahou. Rozhlédla se, ale nedokázala ji z hlavy poznat. Knihy v regálech byly tištěné a některé vypadaly moderněji než jakákoli v alternativu, který právě opustila, ale to samo o sobě nic nedokazovalo. Velký stůl s židlemi uprostřed místnosti byl pokrytý prachem, stejně jako podlaha, a počítač usazený na stole mlčel. Ze stropu visela jediná lucerna, v jejímž středu jasně zářil bílý krystal. Vystouplé okno na protější stěně shlíželo na plynovými lampami osvětlenou noční ulici a vítr si hrál s větvemi stromů, které se tiše ohýbaly a houpaly.

S povzdechem plným úlevy se Irene posadila na jednu ze židlí, vyklepala si z vlasů štěrk a vytáhla ze skryté kapsy ukradenou knihu. Byla v bezpečí a v suchu. Další dokončená práce, i když musela zahodit svou krycí identitu. A dokonce i dala škole legendu. Ta myšlenka ji přiměla k úsměvu. Dokázala si představit, jak budou novým chlapcům vyprávět příběh o Noci, kdy byla Turquinova kolej vyloupena. Detaily se v průběhu času nabalí. Nakonec se z ní stane celosvětově známá mistrná lupička, která kolej v převleku infiltrovala, svedla polovinu učitelů a přivolala si na pomoc v útěku demony.

Zamyšleně se zadívala na knihu ve svých rukou. Po všech těch potížích, aby ji získala, byla trošku zvědavá na to, jaká velká tajemství nekromancie by v ní mohla být odhalena. Vyvolání ar-

mády mrtvých? Vzývání duchů? Jak si nepřirozeně prodloužit život o tisíce let?

Otevřela ji na začátku. Na stránce stálo:

Je mou teorií, že vyšším pravdám, jež tvoří základ života a smrti, lze nejlépe porozumět jakožto podobenství – tedy jako fikci. Není žádný způsob, jak by lidská mysl mohla pochopit, ne-li přijmout, jakýkoli ze základních principů, jenž řídí přechod a návrat duší, nebo tok energií, které mohou připoutat tělo k hranici mezi životem a smrtí, vyjádřeno praktickými slovy: zákony, o nichž jiní lidé rokovali, mínili, či dokonce potvrdili, ve vyšších textech na toto téma, že proklouznou skrze hranici této úrovně porozumění, která by umožnila skutečně vlastní vnímání těchto potřeb a manipulaci s nimi.

Příliš čárek a přehnaně dlouhých vět, rozhodla se.

Rozhodl jsem se tudíž popsat svou práci a své experimenty a výsledky, které jsem z nich vyvodil, formou příběhu. Ti, již si to přejí, si z něj mohou vzít, co dokáží. Mou jedinou touhou je vysvětlit a osvětlit.

A, Irene doufala, pobavit. Otočila stránku.

Bylo to ráno dne Peredurových narozenin, když k němu havrani přišli naposledy. Byl již tři týdny v domě čarodějnic a ty ho naučily hodně, ale dlouho již byl nepřítomen na Artušově dvoře. První havran se snesl dolů a vzal na sebe podobu ženy. Když na ni padlo ranní světlo, ukázala se v podobě, jež znal: scvrklá stará babizna, stěží schopna nést přilbu a zbroj, jež měla na sobě. Ale když stanula ve stínu, pak byla mladá a pohledná: nikdy nebyly žádné vlasy tak černé či kůže tak bledá, nebo oči tak pronikavě sladké.

„Peredure,“ řekla, „ve jménu Dam z Orkneji tě žádám, abys tu setrval o den déle. Neboť mé sestry a já jsme hledaly

ve hvězdách, a pravím ti, že když nás teď opustiš, pak zahyneš dříve, než nastane tvůj čas, a kvůli bláznovskému cíli: ale pokud s námi zůstaneš ještě jeden den, pak tvá cesta bude jistá a tvá sestra se s tebou setká, než bude vše hotovo.“

„Nemám žádnou sestru,“ řekl Peredur.

„Nikoli,“ řekla havraní čarodějnice. „Žádnou, s níž ses setkal...“

Irene knihu neochotně zavřela. Samozřejmě, že ji musí nejdříve poslat Coppeliu na prohlídku a zhodnocení, ale možná by ji pak zase mohla získat.

Koneckonců, nebylo nic špatného na tom, že chtěla vědět, jak skončí nějaký příběh. Byla Knihovnice. Patřilo to k povolání. A nechtěla velká tajemství nekromancie nebo jakékoli jiné formy magie. Chtěla jen – vždy chtěla – dobrou knihu ke čtení. Nechat se honit pekelnými psy a vyhazovat věci do vzduchu byla poměrně nepodstatná část práce. Získat knihy, to bylo to, na čem jí skutečně záleželo.

To bylo celým účelem Knihovny: tedy aspoň jak ji to učili. Nebylo to o vyšším poslání zachraňovat světy. Bylo to o hledání unikátních beletristických děl a jejich uchovávání na místě mimo čas a prostor. Někteří lidé by si možná mohli myslet, že je to malicherný způsob, jak strávit věčnost, ale Irene byla se svou volbou spokojená. Každý, kdo opravdu miloval dobrý příběh, by to pochopil.

A pokud tu byly fámy, že Knihovna má hlubší účel – no, fám bylo vždycky tolik a ona měla úkoly, které musela splnit. Mohla na další odpovědi počkat. Měla čas.

KAPITOLA DVĚ

Irene se soustředila na další kroky. Čím dříve předá knihu a vyplní hlášení, tím dříve se bude moct umýt a usušit a posadit se k nějaké vlastní dobré knize. A měla by moci očekávat pár týdnů volna na své projekty, po čemž zcela upřímně v tu chvíli toužila.

Počítač před ní se zavrčením ožil, když stiskla spouštěcí tlačítko. Otřela monitor rukávem a odfoukla prach z klávesnice. Škoda, že nikdo nedokázal kontrolovat místo, kde se objeví vynucený průchod z alternativních světů zpět do Knihovny. Všechno, co jste věděli, bylo to, že skončíte v Knihovně – i když tu byly hororové příběhy o lidech, kteří strávili roky hledáním cesty z katakomb, kde byla uložena skutečně stará data.

Na monitoru naskočilo logo Knihovny: zavřená kniha s okénky pro přihlašovací jméno a heslo. Rychle oboje naťukala, stiskla enter a kniha se pomalu otevřela, otáčejíc listy, až jí ukázala schránku s příchozí poštou.

Naštěstí ještě nikdo nepřišel na to, jak spamovat knihovní počítačový systém.

Vyvolala si místní mapu. Ta se na monitoru složila do podoby trojrozměrného diagramu a červená šipka ukazovala na místnost, kde se Irene právě nacházela. Nebyla příliš daleko, jen několik hodin chůze od Centrály. O něco klidnější napsala rychlý email Coppelií, své přímé nadřízené a mentorce.

Tady Irene. Získala jsem požadovaný materiál. Žádám o schůzku pro doručení. Momentálně jsem v A-254, Latinskoamerická literatura 20. století, asi dvě a půl hodiny od tvé kanceláře.

Pípnutí odchozího emailu narušilo ticho v místnosti.

Byla škoda, že mobilní telefony, wi-fi i ostatní podobné technologie v Knihovně všechny neobstály. Jakýkoli přenos nezaložený na striktně fyzických spojích selhal, fungoval špatně nebo za jasných trylkujících tónů chrlil statickou elektřinu. Byl proveden výzkum, byl prováděn výzkum, a jak Irene předpokládala, výzkum bude stále prováděn i za sto let. A neselhávala jen technologie. I magické způsoby komunikace byly nepoužitelné a vedlejší efekty měly tendenci být ještě bolestivější. Aspoň to slyšela. Sama to nezkoušela. Měla svůj mozek ráda ve své hlavě, kam patřil.

Zatímco čekala na odpověď, pročítala si emaily, které dorazily v době její nepřítomnosti. Obvyklé věci: hromadně posílané žádosti o knihy k určitému tématu výzkumu, srovnání viktoriánské pornografie napříč alternativními viktoriánskými světy, vnučování teze o zneužívání povzbuzujících látek a asociativní poezii. Vymazala plačtivě škemravý dopis shánějící se po návrzích na to, jak zlepšit používání penicilinu v raně středověkých alternativách. Ale zvýraznila si tučet aktualizací Jazyka a odložila je stranou, aby se na ně později podívala.

Jediný osobní email v celé várce byl od její matky. Rychlá poznámka, tak rychlá a stručná jako Irenin vlastní email nadřizené, aby Irene dala vědět, že ona a její otec budou dalších pár měsíců v Alternativu G-337. Byli v Rusku, kde hledali ikony a notové záznamy žalmů. Dopis vyjadřoval naděje, že je Irene v pořádku a dobře se jí daří, a nejistě se ptal, co by se jí mohlo líbit k narozeninám.

Jako vždycky byl nepodepsaný. Předpokládalo se, že si Irene přečte jméno odesílatele emailu a nebude žádat nic navíc.

Podepřela si rukama bradu a zírala na monitor. Vlastně už svoje rodiče neviděla pár let. Knihovna je neustále zaměstnávala, a aby byla upřímná, nevěděla, o čem by s nimi teď mluvila. Vždycky jste se mohli bavit o práci, ale mimo to leželo celé minové pole sociální interakce. Její rodiče se během několika desetiletí pravděpodobně na důchod stáhnou do Knihovny a ona snad do té doby přijde na to, jak s nimi udržet zdvořilou konverzaci. Bylo to mnohem jednodušší, když byla mladší.

Líbil by se mi nějaký jantar,

odpověděla na email. To by mělo být dostatečně bezpečné.

Aktualizace Jazyka mohla počkat, vzhledem k tomu, že byla pryč tři měsíce. Žádná nová gramatika, ale nějaká nová slovní zásoba, většinou specifická pro určité světy nebo vypořádávající se s koncepty nebo předměty, které se do té doby do Knihovny nedostaly. Několik nových definic pro přídavná jména. Souhrnná sada příslovcí týkajících se spánku.

Irene je prošla tak rychle, jak dokázala. Problém s vyvíjejícím se jazykem, který mohl být použit k tomu, aby přesně popsal věci, byl v tom, že se vyvíjel. Čím více k tomu přispívajících materiálů přinášeli agenti jako Irene do Knihovny, tím více se Jazyk měnil. Rozmrzele si říkala, jestli její nejnovější úlovek inspiruje jedno či dvě nová slovíčka, nebo jen změni to staré. Možná pomůže definovat určitý odstín černé.

Nicméně. Byly věci, co to vynahrazovaly. Jako to, že jste mohli dávat příkazy světu kolem sebe. Ale když se upsala na zbytek věčnosti, neočekávala zrovna to, že většinu z toho času stráví úpravami slovníků.

Počítač znovu pípl. Byla to odpověď od Coppelie a přišla překvapivě rychle. Irene ji otevřela a zamrkala při pohledu na rozsáhlost oné odpovědi.

Má drahá Irene,

jaké potěšení vidět tě zpět! I když, samozřejmě, když říkám vidět, myslím vědět o tvé přítomnosti v Knihovně. Je to už několik týdnů a nevěřila bys, jak jsem ráda, že tě mám zpět...

Irene se zamračila. Tohle vypadalo jako něco předem připraveného. Měla z toho špatný pocit.

... a mám pro tebe malý úkol.

Jasně.

Tvá častá práce venku v alternativách způsobila, že jsi požadu v požadovaném oboru vedení nových studentů, ale naštěstí jsem dokázala najít způsob, jak to napravit.

Irene si odfrkla. Coppelia ji už dřív ujistila, že se to určitě vyřeší. Ale působila dojemem, že od toho zvládne odvést pozornost a Irene se tomu bude moct vyhnout místo toho, aby si to později musela nahradit skrze nějakou nepříjemnou povinnost.

Čirou náhodou...

Byla prostě totálně nahraná.

... tu máme nového rekruta, který je připraven na svou první práci v terénu, a mě přirozeně napadlo, že ty bys byla ideální osobou, která by ho měla vést! Budeš mu moct být ku prospěchu všemi svými zkušenostmi a zároveň dostaneš do záznamu několik kreditů za to, že si s ním poradíš.

Poradit si s ním? Co byl zač, nevybuchlá bomba? V posledních několika týdnech měla žáků skoro až plné zuby.

Je to poměrně snadný úkol a neměl by ti zabrat víc než pár dní, možná týden. Měla bys působit blízko pevného východu v daném světě, takže pokud nastanou nějaké problémy nebo zdržení, můžeš mi poslat zprávu.

Znělo to, pomyslela si Irene, jako když si v tomhle Coppelia vážně chce krýt vlastní záda.

Má drahá Irene,

mám v tebe maximální důvěru. Víím, že se na tebe mohu spolehnout, že dostojíš tradicím a očekáváním Knihovny a zároveň budeš tomuto novému rekrutovi hodnotným příkladem.

Také to znělo, jako by Coppelia četla až příliš špatných náborových brožur a profesních předpisů.

Poskytla jsem Kaiovi (to je jeho jméno) autorizaci k použití jednoho ze zrychlených přesunů k tobě, takže ho můžeš očekávat každým okamžikem.

Irene se zarazila a nervózně se zaposlouchala. Pokud to byla pravda, tak bylo Kaiovi dovoleno použít jednu z nejpřísněji omezených metod dopravy v celé Knihovně. To znamenalo buď to, že Coppelia nechtěla žádné diskuse a chtěla ji jen dostat pryč z cesty a nasadit ji na úkol, anebo že ta mise byla velice urgentní, anebo že na Kaiovi bylo něco tak podezřelého, že by neměl být viděn na veřejnosti. Možná Kai prostě nezvládal obvyklou navigaci v Knihovně, což byla samo o sobě špatná zpráva... a to bylo víc vět založených na buď/anebo, což byla špatná gramatika. Nesnášela špatnou gramatiku.

Má všechny detaily ohledně mise.

No, tak tohle bylo vážně zlé. To mohlo znamenat, že Coppelia nebyla připravená napsat je do emailu. Irene v tom cítila politiku a s tou se vůbec nechtěla zaplétat. Vždycky si myslela, že Coppelia byla ten rozumnější, na výzkum orientovaný a jen čas od času machiavelistický druh nadřizeného. Ne ten druh nadřizeného, který se jí zbaví nezveřejnitelnou misí, s nezkušeným nováčkem a rychlým postrkováním skrz nejbližší Přechodový bod.

Prosím, nech svůj poslední získaný materiál u nejbližšího stolu; označ ho mým jménem a já se postarám o to, aby byl zpracován.

No, to bylo aspoň něco...

Z chodby venku přišel náhlý závan větru a ozvalo se žuchnutí. Podobalo se to potrubní poště doručující papíry.

Pauza. Zaklepání na blízké dveře.

„Dále,“ zavolala Irene a otočila se na židli, aby na ně viděla. Dveře se otevřely a odhalily mladého muže.

„Ty musíš být Kai,“ řekla Irene a vstala. „Pojď dál, prosím.“

Měl v sobě ten druh krásy, který ho okamžitě posunul od možného romantického objektu k naprosté nedosažitelnosti. Nikdo nedostal příležitost trávit čas s lidmi, kteří vypadali takhle, mimo titulní stránky novin a bulvárních časopisů. Jeho kůže byla tak bledá, že Irene viděla modré žíly na jeho zápěstích a krku. A jeho vlasy měly takový odstín černé, co v tlumeném světle vypadal skoro ocelově modře, a vzadu byly spletené do copu. Jeho obočí mělo stejný odstín, bylo jako inkoustové linky na jeho obličejích, a jeho lícní kosti by dokázaly řezat diamanty, natožpak sýr. Měl na sobě ošuntělou černou koženou bundu a džíny, které naprosto selhávaly v pokusu shodit jeho znepokojivě dobrý vzhled, a jeho bílé tričko bylo nejen dokonale vyprané, ale i vyžehlené a naškrobené.

„Jo,“ řekl. „To jsem. Vy jste Irene, trefa?“

I jeho hlas by zasloužil obdivovatele: hluboký, precizní, nakrápľý. Jeho neformální volba slov se zdála být spíše pózou než skutečnou nedbalostí. „Jsem,“ přiznala Irene. „A taky jsi můj nový žák.“

„Mhm.“ Nakráčel do místnosti a nechal dveře, aby se za ním zavřely. „A konečně se odsud dostanu.“

„Chápu. Prosím, posad' se. Ještě jsem nedočetla Coppeliin email.“

Zamrkal na ni, pak došel k nejbližší židli a padl na ni, čímž vytvořil dusivý oblak prachu.

Vyřid' tu záležitost hladce a efektivně, a až tohle skončí, můžeš očekávat trochu volného času na soukromý výzkum. Lituji, že tě musím tak rychle zase vyslat ven, ale je to nutnost, má drahá Irene, a všichni si musíme vystačit s prostředky, které nám jsou dostupné.

S láskou tvá

Coppelia

Irene se opřela na židli a zamračila se na obrazovku. Nebyla žádný konspirační teoretik, ale kdyby byla, mohla by na základě toho posledního odstavce vykonstruovat celé svazky. „Coppelia říká, že máš všechny detaily ohledně mise,“ řekla přes rameno.

„Jo. Madam Coppelia,“ trochu tu zdvořilost zdůraznil, „mi ty věci dala. Nevypadalo to nijak zvlášť.“

Irene se otočila a podívala se na něj. „Kdyby ti to nevadilo.“ řekla a natáhla ruku.

Kai si sáhl do bundy a vytáhl tenkou modrou obálku. Opatrně jí ji podal, čímž z toho udělal zdvořilé gesto namísto obyčejného předání. „Tady máte. Šéfe. Madam? Sire?“

„Irene bude stačit,“ řekla. Na okamžik zaváhala a přála si, aby měla nůž na dopisy, ale nikde po ruce žádný nebyl a ona nechtěla Kaiovi ukazovat, kde má schovanou dýku. S mírným úšklebkem nad tou neelegantností obálku roztrhla a vytáhla z ní jediný kus papíru.

Kai se sice nepředklonil, aby na dopis lépe viděl, ale zvědavě naklonil hlavu.

„Cíl,“ přečetla úslužně Irene. „Originální manuskript Grimmů, svazek 1, 1812, toho času v Londýně, paralela B-395: nejbližší Přechodový východ uvnitř Britské knihovny nacházející se v Britském muzeu, další detaily dostupné u stálého Knihovníka na místě.“

„Grimmovi?“

„Pohádky, předpokládám.“ Irene poklepala prstem na okraj papíru. „Ne moje oblast působnosti. Nejsem si jistá, proč mi – proč nám to bylo přiděleno. Pokud to není něco v čem máš zkušenosti.“

Kai zavrtěl hlavou. „Moc dobře se nevyznám v těch evropských věcech. Ani nevím, co je to za alternativ. Myslíte, že je ta knížka jedinečná pro ten svět?“

To byla rozumná otázka. Byly tři základní důvody, proč byli Knihovníci posíláni do alternativů, aby získali určité knihy: protože ta kniha byla důležitá pro staršího Knihovníka, protože ta kniha bude mít vliv na Jazyk nebo protože ta kniha byla specifická a jedinečná pro daný alternativní svět. V tom posledním případě to, že ji Knihovna vlastnila, posilovalo spojení Knihovny s tím světem, ze kterého daná kniha pocházela. (Irene si nebyla jistá, do které z těch tří kategorií spadala její poslední kořist, i když měla podezření na případ „efekt na Jazyk“. Někdy by to nejspíš měla zkusit zjistit.)

Pokud byl tenhle manuskript Grimmů tím druhem knihy, který se vyskytoval ve více různých alternativních světech, nezasloužil by si od Coppelie zvláštní misi. V době, kdy se Knihovníci stali staršími Knihovníky, nezajímalo je nic menšího než rarity. Obvyčejná kniha existující ve více světech by se prostě ukázala na něčím běžném nákupním seznamu, pravděpodobně spolu s kompletním dílem Nicka Cartera, všemi případy soudce Ti a kompletními životopisy, pravdivými i smyšlenými, kněze Jana. Otázka, *proč* byly některé knihy unikátní a vyskytovaly se jen v určitých světech, byla jednou z těch velkých neznámých a s trochou štěstí na ni Irene někdy skutečně získá odpověď. Možná až bude sama starším Knihovníkem. Za desítky let. Možná i stovky.

Každopádně, nebyl důvod tu postávat a hádat. Irene se pokusila zformulovat odpověď tak, aby působila rozumně, ne že Kaie ani ne deset minut od jejich seznámení jednoduše shodí.

„Asi bude nejlepší zjistit to od místního Knihovníka, až se dostaneme do cílového alternativu. Pokud to Coppelia neřekla tobě a neřekla to mně...“

Kai pokrčil rameny. „Pokud mě to odsud dostane, nehodlám si stěžovat.“

„Jak dlouho už tu jsi?“ zeptala se zvědavě Irene.

„Pět let.“ Jeho tón byl zjemněný do pečlivé zdvořilosti, jako vodou ohlazené kameny. „Vím, že je pravidlo držet tu nováčky do té doby, než se naučí základy, a oni jsou si jistí, že neutečeme, ale je to zatracených pět let.“

„To je mi líto,“ řekla nezaujatě Irene, zatímco ťukala rychlou odpověď na Coppeliin email.

„Líto?“

„Ano. Já se do té práce narodila. Mí rodiče jsou oba Knihovníci. To asi věci ulehčilo. Vždycky jsem věděla, co se ode mě očekává.“ To byla docela pravda; věci díky tomu byly jednodušší. Vždycky věděla, k čemu je vychovávána. Roky v Knihovně se střídaly s roky v alternativech, mýjely jeden za druhým, plné studia, cvičení a snahy a dlouhých tichých uliček knih.

„Ach.“

„Nepředpokládám, že čekání bylo... zábavné.“

„Zábavné.“ Frkl. „Ne. Žádná zábava. Bylo to docela zajímavý, ale nebyla to zábava.“

„Zamlouvá se ti Coppelia?“ Odeslala email a pak se se vši pečlivostí odhlásila.

„Studoval jsem pod ní posledních pár měsíců.“

„Je jedna z těch víc...“ Irene se zarazila a zvažovala, jaká slova může použít, aby ji později, kdyby byla někde zopakována, nedostala do potíží. Osobně měla Coppelii ráda, ale slova jako *machiavelistická, účinně bezcharakterní a se srdcem z ledu* se v konverzaci vždy nesetkala s pochopením.

„Ach, mně se zamlouvá,“ řekl rychle Kai a Irene se na něj otočila, překvapená vřelostí jeho hlasu. „Je to silná žena. Velmi organizovaná. Vůdčí osobnost. Mojí matce by se líbila – by se byla líbila. Kdyby. Však víte. Nikdy tu nenechají pracovat lidi s žijícími blízkými příbuznými, že?“

„Ne,“ souhlasila Irene. „Je to v pravidlech. Bylo by to vůči nim nefér.“

„A, ehm...“ podíval se na ni skrz své dlouhé řasy. „Co se týče těch drbů, že někdy se ujistí, že žádní blízcí příbuzní naživu nebudou? Nebo vůbec žádní příbuzní?“

Irene polkla. Natáhla se a vypnula počítač v naději, že tím to nervózní gesto skryje. „Vždycky se najdou nějaké drby.“

„Jsou pravdivý?“

Někdy si myslím, že ano. Nebyla naivní. Věděla, že Knihovna se vlastních pravidel vždycky nedrží. „Ani jednomu z nás by nepomohlo, kdybych řekla, že ano,“ řekla bezvýrazně.

„Ach.“ Zase se v křesle opřel.

„Jsi tu pět let. Co čekáš, že řeknu?“

„Tak trochu jsem čekal, že mi dáte oficiální odpověď.“ Teď se na ni díval s větším zájmem. Jeho oči se v tlumeném světle leskly. „Nečekal jsem, že naznačíte, že by to mohla bejt pravda.“

„To jsem neudělala,“ řekla rychle. Vložila papír zpátky do obálky a tu si dala do kapsy šatů. „Dám ti první radu jakožto tvá mentorka, Kai. Knihovnu pohání konspirační teorie. Nic nepřiznávej, všechno popři, pak přijď na to, co se děje, a vydej o tom pojednání. V tom ti zabránit nemůžou.“

Naklonil hlavu. „No, vždycky by se mohli toho pojednání zbavit.“

„Zbavit se pojednání?“ Zasmála se. „Kai, tohle je Knihovna. Tady se ničeho nezbavujeme. Nikdy.“

Pokrčil rameny, čímž dal jasně najevo, že své vyzvídání vzdává. „Okej. Pokud se nechcete bavit vážně, nebudu na vás tlačit. Vyrazíme?“

„Jistě,“ řekla Irene a vstala. „Prosím, následuj mě. Povídat si můžeme cestou.“

Uplynulo půl hodiny, než zase začal mluvit, s výjimkou běžných souhlasných či nesouhlasných zabručení. Vedla ho dolů po točitém schodišti z tmavého dubového dřeva a černého železa; bylo moc úzké na to, aby šli oba vedle sebe, takže byl několik kroků za ní. Úzká okna v tlustých zdech shlížela na moře střech. Mezi klasickými cihlovými budovami a domy v orientálním stylu tu a tam vyčnívaly televizní antény. Konečně Kai řekl: „Mohl bych mít pár otázek?“

„Samozřejmě.“ Dosáhla konce schodiště a stoupla si stranou, aby ji mohl dohnat. Široká chodba před nimi byla na obou stranách přecpána dveřmi, některé byly naleštěnější a oprašovanější než jiné. Na jejich mosazných tabulkách se odráželo světlo luceren.

„Ehm, pokud jdeme pěšky až k východu, nepotrvá to nějakou chvílí?“

„Dobrá poznámka,“ řekla Irene. „Je to v B-395, vzpomínáš?“

„Jistě,“ řekl a shlédl na ni přes špičku svého nosu. Byl o několik palců vyšší než ona, což mu umožňovalo jistou míru povýšenosti.

„Dobře.“ Vyrazila vpřed chodbou. „Takže, než jsi přišel, podívala jsem se na mapu a nejbližší vchod do Křídla B je tudy dolů a pak dvě patra nahoru. Až se tam dostaneme, můžeme se mrknout na terminál a najít odtamtud nejrychlejší cestu do 395. Doufejme, že to nebude víc než tak den odsud.“

„Tak den... Nemohli bychom si tam prostě chytit rychlejš přesun?“

„Ne, bojím se, že ne. Nemám oprávnění o něj požádat.“ Nemohla si pomoci, aby si nepomyslela, jak moc by to věci usnadnilo. „Musíš být na úrovni Coppelie, aby sis ho mohl objednat.“